

### [Socialministeren.]

med alle de Oplysninger, der paa nogen Maade kan skaffes, til Belysning af det foreliggende Lovforslag.

Paa Det konservative Folkepartis Vegne tog det ærede Medlem Hr. Victor Larsen Afstand fra Forslaget og erklærede, at Partiet ikke ønskede at være med til at gennemføre noget, der kostede flere Penge, og rettede en hel Del Kritik mod Administrationen. Han paastod, at den Forenkling, der i sin Tid blev lovet, naar denne Lovgivning var gennemført, slet ikke var kommet. Over for alle disse Betragtninger kan jeg henholde mig til det Svar, jeg lige nu har givet det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen paa hans Indvendinger paa samme Omraade. Jeg skal tilføje, at hvis det er muligt i det Udvalg, der nu nedsættes, at pege paa Ting i Administrationen, der kan forenkles, saa man faar en hurtigere Behandling af Sagerne, uden at det gaar ud over den reelle kvalitetsmæssige Side af Sagernes Behandling, ja, saa vil jeg naturligvis meget gerne medvirke til, at saadanne Ændringer kan blive gennemført. Det væsentligste af det, det ærede Medlem sagde, rummedes i nogle ganske faa Bemærkninger. Vi fik at vide, at Det konservative Folkeparti vil være med til at forhøje Indtægts- og Formuegrænserne. Det var en meget interessant Oplysning, men man vil ikke være med til at lade Invalidere rentenyderne beholde Invaliditetstillægget, naar de overgaar til at blive Aldersrentenydere. Og man kritiserer i øvrigt naturligvis Sociallovens Udgifter i al Almindelighed, men man vil dog være med til at ændre Lovgivningen saaledes, at de, der har Indtægt og Formue, skal kunne faa større Aldersrente end hidtil, derved, at man flytter Indtægts- og Formuegrænserne. Vi fik ikke noget at vide om, hvad det koster; det maa erindres, at det ikke er helt gratis, medmindre man vil nedsætte Rentenydelsen for de almindelige Aldersrentenydere, der ingen Indtægt har; for at skaffe Dækning, men jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger vedrørende hele den Udvikling, som netop dette Forhold har været Genstand for, og som for mig viser, at Det konservative Folkeparti vistnok snart kan falde til Ro paa det Spørgsmaal.

Jeg tror ikke, at Befolkningen er tjent med en Siksak-Politik, som ikke mindst ved Det konservative Folkepartis Hjælp er ført netop paa dette Omraade. Ved Aldersrenteloven af 7. August 1922 var det fradragsfri Beløb fastsat til den halve Aldersrente plus 100 Kr.; af de nærmest efter det fradragsfri Beløb følgende 300 Kr.

skulde der fradrages 50 pCt., af de næste 600 Kr. 75 pCt., medens yderligere Beløb skulde fradrages fuldt ud. Resultatet blev en meget lempelig Behandling af Rentenyderne. Jeg kan nævne, at Aldersrenten for et 65-aarigt Ægtepar i Købstæderne efter Loven af 1922 standsede ved en Indtægt af 1 530 Kr. Til denne Indtægt svarede en Aldersrente af 6 Kr. 50 Øre maanedlig eller 78 Kr. aarlig, og et saadant Ægtepar kunde derfor have en samlet Indtægt af 1 608 Kr. Ved Forslaget til Aldersrenteloven af 1. Juli 1927 foresloges Renten nedsat og Fradragsreglerne skærpet betydeligt. Den daværende Indenrigsminister Dr. Krag udtalte herom ved Forslagets Forelæggelse — Folketingstidende 1926—27, Sp. 2358 ff. —, at Loven af 1922 „medtog Personer med forholdsvis for stor aarlig Indkomst eller for stor Formue“, og den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Vesterager, udtalte Sp. 2708 ff., at der var nogen Mening i ogsaa fra konservativ Side at gaa ind paa den Tanke, at man kunde gaa noget skarpt frem over for Formuerne, og at det samme i nogen Grad vilde komme til at gøre sig gældende over for Indkomsterne, og den konservative Ordfører fortsatte saaledes:

„Det er ikke, fordi vi vil ødelægge Opsparingslysten og være haardt imod de Mennesker, der har lagt noget til Side, men vi maa tage Hensyn til den Situation, der nu en Gang er, og Situationen er en saadan, at mange Skatteydere i vore Kommuner vil finde det underligt, at Mennesker, som er i Stand til, naar de realiserer deres Værdier, at trække en saadan Formue ud af deres Virksomhed, kan faa Aldersrente, medens de selv sidder med deres Husmandsbrug eller Gaardmandsbrug og beskattes haardt, for at disse Mennesker kan faa Aldersrente. Derfor er vi Konservative meget villige til at gaa ind i en Forhandling om dette Spørgsmaal, og vi tror, at det vil være fuldt forsvarligt, at man her foretager nogen Indskærkning.“

Loven nedsatte Renten og skærpede ogsaa Fradragsreglerne, omend paa en noget anden Maade end i Forslaget. Resultatet blev, naar man ser paa 65-aarige Ægtepar i mindre Købstæder, at Aldersrenten for dem standsede ved en Indtægt paa 1 060 Kr.; den var saa 5 Kr. 75 Øre maanedlig eller 69 Kr. aarlig, og et saadant Ægtepar kunde altsaa have en samlet Aarsindtægt paa 1 129 Kr.

Folkeforsikringsforslaget vilde lempe Fradragsreglerne, saaledes at det fradragsfri